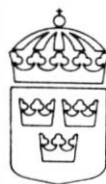

Motion till riksdagen

1988/89:L2

av Lars Werner m.fl. (vpk)

med anledning av prop. 1988/89:8 om olovligt
bortförande av barn i internationella förhållanden

Mot.
1988/89
L2

Lagregleringen om vårdnad av barn vilar redan från begynnelsen och vilar alltså på grundtanken att det i första hand gäller att reglera föräldrarnas rättigheter till sina barn och inte barnets rättigheter.

När barnavårdslagen ersattes av SOL och LVU infördes för första gången bestämmelser i lagstiftningen, som klart angav att barn är att anse som part i sociala mål.

När det gäller ekonomiska förhållanden har barn genomgående talesrätt. Beträffande den antalsmässigt största gruppen av mål som rör barn, nämligen den där föräldrar gör upp om eller tvistar om vårdnad och umgänge, har barn däremot inte talesrätt.

Bilden är således ganska splittrad när det gäller barns talesrätt. Det är mycket svårt att principiellt motivera att barn skall ha talesrätt i vissa mål och ärenden, som rör dess person, men inte i andra.

I förslag till lag om erkännande och verkställighet av utländska vårdnadsavgöranden m.m. och om överflyttning av barn föreskrivs i 16 § att rätten skall inhämta barnets mening, om det inte är omöjligt med hänsyn särskilt till barnets ålder och mognad.

Vpk anser att barn bör få en starkare rättsställning. Vi föreslår därför en ändring i lagförslaget 16 §, på så sätt att barnet får en särskild ställföreträdare om inte barnet med hänsyn till ålder och mognad själv kan föra sin talan.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen med ändring av 16 § i regeringens lagförslag beslutar att för barn som inte själv kan föra sin talan regelmässigt skall förordnas en särskild ställföreträdare.

Stockholm den 17 oktober 1988

Lars Werner (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)

Bo Hammar (vpk)

Hans Petersson (vpk)

Lars-Ove Hagberg (vpk)

Margó Ingvardsson (vpk)

Berith Eriksson (vpk)

